Immigració, eines governatives i minorització (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 20 de gener de 2024

La primera part de l'article es pot llegir aquí.

Les darreres dades sobre la catalanitat a la regió metropolitana –és a dir, sense eufemismes estúpids, de catalans– ja fa temps que és inferior al 30%.

En un parell d'anys, els no catalans han incrementat la presència al Principat en un 4% amb relació als que ho són i la majoria d'ells s'han ubicat i s'ubicaran precisament en aquesta zona tan desnacionalitzada. Això són dades reals que no es poden relativitzar i distreure fent comèdia al passeig de Calella per denunciar que no pots controlar a quatre delinqüents. El problema és encara més bèstia.

No controlen res. Ni els quatre, o mil nois, que foten el que volen i quan volen és ben cert. Tampoc controlen, ni ho volen fer, l'entramat econòmic dels sectors més tradicionals que requereixen mà d'obra barata per escalfar l'economia i satisfer la seva cobdícia infinita en nom de l'economia del país. Riquesa immediata sectorial, pobresa assegurada per als catalans i cada cop més reduïts.

A Catalunya, la tradició és molt important i si ens fixem en la manera com han actuat sovint els autonomistes diletants, veurem que tot això que passa, passa perquè es fa llum de gas i es distreu l'atenció. No tindrà gaire recorregut. El temps ens ho dirà.

La immigració a Catalunya és un tema delicat que les elits sempre ho han ventilat amb molt poc esforç quan ha sorgit

inquietud. De dreta a esquerra hi ha una maquinària imperial per apaivagar qualsevol intent de qüestionar res relacionat amb la immigració. En realitat *Tabàrnia* els fa por. Per assimilar mentalment la immigració del franquisme, només va caldre encarregar un llibre a un escriptor castellanoparlant. *Els Altres Catalans* va ser un gran reportatge fet des de l'òptica de la gent que venia de fora i no dels connacionals. Era interessant saber què en pensaven de tot plegat però, sorprenentment, es va convertir en un referent molt útil per començar a generar confusió al respecte. Ni els palestins, ni els letons, ni els irlandesos, ni els sahrauís, per citar algunes nacions amb problemes similars al nostre, s'haurien conformat amb un receptari tan primet i esbiaixat. Això sí, altament comprensiu.

Al tombant del segle XX, coincidint amb l'onada migratòria "democràtica", quan es va encetar un cert soroll en contra, el president Pujol convidava a la seva esposa, Marta Ferrusola, a un cert protagonisme perquè formulés quatre comentaris de tieta enfadada. I bona nit i tapa't. Els més fidels es pensaven que el president ja n'estava al cas perquè si en parlava la seva senyora era un senyal que en parlava en família. El virrei n'estava al cas. Entre 2000 i 2011 van arribar més d'un milió dues-centes mil persones i vàrem començar a ser més pobres i menys catalans. Continuava l'experiment però ara amb l'entusiasta col·laboració dels demòcrates des de l'interior.

Per si algú s'excita, la culpa no va ser dels immigrants. No sabien ni a on venien ni qui els manipulava. Però les conseqüències són aquestes. Els responsables són tots aquells que estimulen aquests canvis demogràfics desmesurats i tan poc patriotes.

La post pandèmia ens ha dut una nova onada. Els "nostres" ho controlen bé i ho tenen per la mà. L'economia de poc valor afegit i la rusticitat del comportament immobiliari secular sempre està a punt per engegar novament la maquinària. Potser

hi haurà una mica de malestar i caldrà fer una mica més de comèdia per contenir-ho que al meu entendre és on ens trobem. Ja veurem si se'n surten aquest cop.

Els *bonafès*, que a Catalunya són legió, diran que tot això del control i la mesura de la gent que ve de fora és pràcticament indomable. O que és culpa de Madrid, repetim. O bé que aquest fenomen és així perquè és un senyal de la *modernor* o que ha estat així tota la vida i és la nostra manera de ser. Sovint es diu que som un lloc de pas o d'acollida, tot i ser contradictori. O ets de pas, o d'acollida.

No és cert. Més enllà dels cataclismes naturals, no hi ha res providencial en política com ens volen fer creure amb això tant recorrent que som la suma dels altres des de sempre. Aquesta mirada és una construcció fabuladora de primera divisió com en el seu moment ja va denunciar Heribert Barrera. Tothom li va girar l'esquena.

El País Basc és un bon referent d'una altra manera d'actuar. Al País Basc també hi ha burgesos i comunistes, que en aquest cas tenen més força que a casa nostra i poden guanyar les pròximes eleccions autonòmiques. Són autonòmiques perquè el País Basc és una autonomia del *Reino de España*, com ho és Catalunya, en aquest cas del *Régimen Común* per demèrit propi. Per contemplatius i massa adaptatius. I per tenir pressa en arribar als despatxos d'influència i no de poder. El País Basc és una nació i té també un teixit industrial important, ara potser més important que el català si es té en compte el PIB relatiu. No parlem d'Islàndia, sinó d'un país ben proper al nostre, sotmès a la mateixa arquitectura institucional que nosaltres. La seva determinació i voluntat els hi ha donat un marge suficient per actuar d'una altra manera.

Tot indica que al País Basc l'economia d'escalfament no la fan servir i no necessiten traficar amb persones, amunt i avall, per viure millor. **És ben curiós, però ningú dels progressistes catalans els titlla mai de xenòfobs per actuar amb tanta**

discreció i enteniment en aquest tema.

Des de l'any 2011, el País Basc té una renda *per càpita* més elevada, és un país més cohesionat i van guanyant parlants en eusquera —amb una llengua molt més complicada que la nostra— perquè la integració requereix temps i repòs. Com la cuina.

L'any 2022 va haver-hi un creixement negatiu i el 2023, la població basca es va incrementar en deu mil habitants. A mesura que passa el temps descobrim quanta estupidesa i mala llet atresorem a casa nostra.